

Proves d'accés a la universitat per a més grans de 25 anys

Convocatòria 2016

Literatura

Sèrie 2

Fase específica

Qualificació		
Exercicis	1	
	2	
Suma de notes parcials		
Qualificació final		

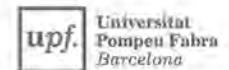
Qualificació

Etiqueta identificadora de l'alumne/a

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

Universitat de Girona

Universitat de Lleida

UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI

UOC

Universitat Oberta de Catalunya

www.uoc.edu

UNIVERSITAT DE VIC
UNIVERSITAT CENTRAL DE CATALUNYA

UIC

barcelona

Universitat Abat Oliba CEU

Trieu UNA de les dues opcions (A o B). Cada exercici s'ha de respondre en la llengua corresponent a la literatura objecte d'examen.

Escoja UNA de las dos opciones (A o B). Cada ejercicio deberá responderse en la lengua correspondiente a la literatura objeto de examen.

OPCIÓ A

1. Desenvolpeu UN dels dos temes següents (*a* o *b*):

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

- a*) Comenteu el sentit del títol de l'obra *Visions & Cants*, de Joan Maragall, i, a continuació, descriuiu i analitzeu l'estructura del llibre.
- b*) La Caterina és la protagonista femenina del triangle amorós que vertebra *El Cafè de la Marina*, de Josep Maria de Sagarra. Tenint en compte aquesta afirmació, expliqueu:
  - les característiques personals i socials d'aquest personatge;
  - com interfereix el passat de la Caterina en el relat dramàtic (sobretot, en la manera que té de relacionar-se amb els altres personatges) i com aquest passat condiciona tant l'evolució de la protagonista com el desenllaç de l'obra.

2. Desarrolle UNO de los dos comentarios de texto propuestos a continuación (a o b):

[5 puntos: 3 puntos por el contenido y 2 puntos por la capacidad de argumentación y análisis, la ordenación de las ideas y la coherencia del discurso]

a) Comente el siguiente cuento de *El Aleph*, de Jorge Luis Borges, teniendo en cuenta los siguientes aspectos (no tienen que tratarse, necesariamente, por separado ni en el mismo orden, pero sí deben ejemplificarse):

- las características y el significado del laberinto;
- el sentido de la nota a pie de página.

Los dos reyes y los dos laberintos¹

Cuentan los hombres dignos de fe (pero Alá sabe más) que en los primeros días hubo un rey de las islas de Babilonia que congregó a sus arquitectos y magos y les mandó construir un laberinto tan perplejo y sutil que los varones más prudentes no se aventuraban a entrar, y los que entraban se perdían. Esa obra era un escándalo, porque la confusión y la maravilla son operaciones propias de Dios y no de los hombres. Con el andar del tiempo vino a su corte un rey de los árabes, y el rey de Babilonia (para hacer burla de la simplicidad de su huésped) lo hizo penetrar en el laberinto, donde vagó afrentado y confundido hasta la declinación de la tarde. Entonces imploró socorro divino y dio con la puerta. Sus labios no profirieron queja ninguna, pero le dijo al rey de Babilonia que él en Arabia tenía otro laberinto y que, si Dios era servido, se lo daría a conocer algún día. Luego regresó a Arabia, juntó sus capitanes y sus alcaides y estragó los reinos de Babilonia con tan venturosa fortuna que derribó sus castillos, rompió sus gentes e hizo cautivo al mismo rey. Lo amarró encima de un camello veloz y lo llevó al desierto. Cabalgaron tres días, y le dijo: «¡Oh, rey del tiempo y substancia y cifra del siglo!, en Babilonia me quisiste perder en un laberinto de bronce con muchas escaleras, puertas y muros; ahora el Poderoso ha tenido a bien que te muestre el mío, donde no hay escaleras que subir, ni puertas que forzar, ni fatigosas galerías que recorrer, ni muros que te vedan el paso».

Luego le desató las ligaduras y lo abandonó en mitad del desierto, donde murió de hambre y de sed. La gloria sea con Aquel que no muere.

1. Esta es la historia que el rector divulgó desde el púlpito. Véase la página 601. [Esta nota remite al cuento titulado «Abenjacán el Bojarí, muerto en su laberinto», y más concretamente al siguiente pasaje: «Nuestro rector, el señor Allaby, hombre de curiosa lectura, exhumó la historia de un rey a quien la Divinidad castigó por haber erigido un laberinto y la divulgó desde el púlpito».]

b) Comente el siguiente pasaje de *La colmena*, de Camilo José Cela, teniendo en cuenta los siguientes aspectos (no tienen que tratarse, necesariamente, por separado ni en el mismo orden, pero sí deben ejemplificarse):

- el significado del fragmento en el contexto de la novela;
- el valor simbólico del pasaje;
- los rasgos formales y estilísticos más destacados.

En la calle de Torrijos, un perro agoniza en el alcorque de un árbol. Lo atropelló un taxi por mitad de la barriga. Tiene los ojos suplicantes y la lengua fuera. Unos niños le hostigan con el pie. Asisten al espectáculo dos o tres docenas de personas.

Doña Jesusa se encuentra con Purita Bartolomé.

—¿Qué pasa ahí?

—Nada, un chucho deslomado.

—¡Pobre!

Doña Jesusa coge de un brazo a Purita.

—¿Sabes lo de Martín?

—No, ¿qué le pasa?

—Escucha.

Doña Jesusa lee a Purita unas líneas del periódico.

—¿Y ahora?

—Pues no sé, hija, me temo que nada bueno. ¿Lo has visto?

—No, no lo he vuelto a ver.

Unos basureros se acercan al grupo del can moribundo, cogen al perro de las patas de atrás y lo tiran dentro del carrito. El animal da un profundo, un desalentado aullido de dolor, cuando va por el aire. El grupo mira un momento para los basureros y se disuelve después. Cada uno tira para un lado. Entre las gentes hay, quizás, algún niño pálido que goza —mientras sonrío siniestramente, casi imperceptiblemente— en ver cómo el perro no acaba de morir...

OPCIÓN B

1. Desarrolle UNO de los dos temas siguientes (*a* o *b*):

[5 puntos: 3 puntos por el contenido y 2 puntos por la capacidad de argumentación y análisis, la ordenación de las ideas y la coherencia del discurso]

- a)** En *Luces de bohemia*, Ramón María del Valle-Inclán crea una nueva manera de mirar la vida desde la literatura: el esperpento. Explique qué es el esperpento y comente e ilustre algunas de sus principales características con ejemplos de la obra.
- b)** El mar es el símbolo principal de *Marinero en tierra*, de Rafael Alberti. Comente el sentido y el alcance de esta afirmación e ilustre con ejemplos algunas de las principales características que presenta el mar en la obra.

2. Desenvolpeu UN dels dos comentaris de text proposats a continuació (a o b):

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

a) Comenteu el fragment següent de *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda. Tingueu en compte, especialment, els aspectes següents (no cal tractar-los separatament ni en el mateix ordre, però sí que s'han d'exemplificar):

- el significat del fragment en el context de la novella;
- la identificació de la veu narrativa i la caracterització del personatge protagonista;
- l'anàlisi formal i estilística.

El llit estava calent com la panxa d'un gafarró, però l'Antoni tremolava. Li sentia petar les dents, les de dalt contra les de baix o a l'inrevés. Estava girat d'esquena i li vaig passar el braç per sota del seu braç i el vaig abraçar pel pit. Encara tenia fred. Li vaig entortolligar les cames amb les meves cames i els peus amb els meus peus i vaig fer baixar la mà avall i li vaig deslligar el lligam de la cintura perquè pogués respirar bé. Li vaig encastar la galta a l'esquena, contra els ossos rodet, i era com si sentís viure tot el que tenia a dintre, que també era ell: el cor primer de tot i la freixura i el fetge, tot negat amb suc i sang. I li vaig començar a passar la mà a poc a poc pel ventre perquè era el meu esguerradet i amb el cap contra la seva esquena vaig pensar que no volia que se'm morís i li volia dir tot el que pensava, que pensava més del que dic, i coses que no es poden dir, i no vaig dir res i els peus se m'anaven escalfant i ens vam adormir així i abans d'adormir-me, mentre li passava la mà pel ventre, vaig topar amb el melic i li vaig ficar el dit a dintre per tapar-l'hi, perquè no se'm buidés tot ell per allí... Tots, quan naixem, som com peres... perquè no s'escorregués tot ell com una mitja. Perquè cap bruixa dolenta no me'l xuclés pel melic i no em deixés sense Antoni... I ens vam adormir així, a poc a poc, com dos àngels de Déu, ell fins a les vuit i jo fins a les dotze ben tocades... [...] No calia esmorzar perquè era massa tard. Només beure un glop d'aigua per treure'm el foc de la boca... L'aigua era freda i em vaig enrecordar que el dia abans, al matí, a l'hora del casament, havia plogut fort i vaig pensar que a la tarda, quan aniria al parc com sempre, potser encara trobaria un toll d'aigua pels caminets... i dintre de cada toll, per petit que fos, hi hauria el cel... el cel que de vegades un ocell esbarriava... un ocell que tenia set i sense saber-ho esbarriava el cel de l'aigua amb el bec... o uns quants ocells cridaners que baixaven de les fulles com llampecs, es ficaven al toll, s'hi banyaven estarrufats de ploma i barrejaven el cel amb fang i amb becs i amb ales. Contents...

b) Comenteu el fragment següent d'*El temps de les cireres*, de Montserrat Roig. Tingueu en compte, especialment, els aspectes següents (no cal tractar-los separatament ni en el mateix ordre, però sí que s'han d'exemplificar):

- el significat del fragment en el context de la novella;
- les característiques principals del personatge protagonista;
- el paper de la ciutat en l'argument.

De tota manera, i malgrat que durant dotze anys hi havia pensat molt poc, el cert és que la Natàlia sentí com un buit a l'estómac quan el taxi la deixà davant de la porteria de la tia Patrícia, a la Gran Via entre Bruc i Girona. Tot era igual que abans, la mateixa escala de marbre, la barana que recolzava cap a l'esquerra, la figura modernista de bronze que sostenia un globus, la gàbia de la portera, el sostre cromat, els agafadors daurats i lluent, els vidres esmerilats, la peça de ferro treballada per a treure el fang de les botes —quan els senyors de Barcelona ni somiaven amb els carrers asfaltats—, la llarga i estreta catifa de color magrana una mica ratada per les vores... Tot era al seu lloc, els objectes polits, el silenci de l'escala, les olors, el marbre lluent encara que els esglaons eren una mica escantellats.

Etiqueta identificadora de l'alumne/a

Etiqueta del corrector/a

Institut
d'Estudis
Catalans